

ПЕЧАЛБАРСКА

Посветена на оние што не'
испадија по леб во туѓина.

Со торба на рамо, со чук и мистрија,
на печалба дедо во туѓина бил,
по Турско, по Влашко, дури по Австрија,
гурбетскиот живот крвта му ја пил.

На проклети градби леел реки пот
и ронел тој младост за крвави пари,
спиејќи по визби, живејќи ко скот,
создавал богатства за грст господари.

Грош по грош собирал, јадел леб и сол
и вечер на свеќа со вошки се борел;
во мисли по дома срце кинел бол,
а мозок заморен во кошмари горел.

»О, несреќно земјо, татковино драга,
страдна си и гладна!« — мислел секој ден —
»О, невесто милна с' таа витка снага,
животот е за нас и црн и студен!

О, дечиња мои, пилци леснокрили
раснете без татко, страдате од лулки,
о, полиња китни, о предели мили,
расцутени в пролет со црвени булки...«

Така чезнел дедо в туѓината ладна —
жив закопан човек во јад и во жал
и в тешката борба со судбата гадна
на млади години »цуцулист« станал.

За правда и живот, за чест и сло
тој развевал знаме црвено ко кр
на митинзи бурни, ко што било »
или во штрајкови одел сегде прв

Мразел богаташи и туѓи и наши
и сонувал тогаш еден живот нов,
без султан, без бегој и нивните па
и без дерикожи од секаков ков.

Со соништа такви тој умре пред
не го виде толку саканиот строј —
во кој работникот под »сопствено
роб робува сега на системот »сво

О, стресни се земјо од адски длаб
та да стане сега дедо ми од гроб,
па да види како внук му во туѓи
гурбетчија станал, бел продаден

Гост на визби влажни и чадни та
на фабрики бучни кај младоста г
кај срцето тлее во најлути рани,
кај животот скотски во бигори ми

Пусто да си, пуста, судбино прокл
ти со пцешка верност наш што сле
та скитае ние по туѓина клета,
без разлика судбо, на општествен

Пе

»ЈАС НЕ ОЧЕКУВАМ БРЗО ОСЛОБОДУВАЊЕ НА МАКЕДОНИЈА. ТОА МОЖЕ ДУРИ
ДОЈДЕ ДОДЕКА СУМ ЖИВ, НО ЈАС САКАМ ДА ГО ЗАЧУВАМ НАРОДОТ И ДА
ГАНИЗИРАМ, И АКО ТОА СТАНЕ, ТОЈ ЌЕ СИ ЈА ИЗВОЈУВА СВОЈАТА СЛОБОДА К
СЕ ПРУЖИ ПРИЛИКА«.

Јане Са